

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania D. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

o umorzenie należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 14 listopada 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 czerwca 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...])
na rzecz radcy prawnego R. G. tytułem nieopłaconej pomocy
prawnej udzielonej odwołującej się z urzędu w postępowaniu
kasacyjnym kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł, podwyższoną
o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 kwietnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawczyni D. B. umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 29 września 2016 r. oddalił odwołanie, a Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 23 czerwca 2017 r. oddalił apelację ubezpieczonej.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię, tj.: art. 1 ust. 8 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U. z 2012 r., poz. 1551) na skutek przyjęcia, że przepis ten wprost nakazuje ustalenie w decyzji warunkowej kwot należności podlegających umorzeniu, czego nie czyni w odniesieniu do kwot zadłużenia podlegającego spłacie, a także przez stwierdzenie, że gdyby ustawodawca chciał, aby należności te były wymienione w decyzji warunkowej, to swoją wolę by wprost wyartykułował, jak to uczynił w przypadku kwot należności podlegających umorzeniu, podczas gdy użycie w treści tego przepisu zwrotu „ustala także” wskazuje, że skoro przesłanką późniejszego umorzenia na podstawie art. 1 ust. 13 pkt 1 ustawy, należności, o których mowa w ust. 1 i 6, jest spełnienie warunku, o którym mowa w ust. 10, z uwzględnieniem ust. 7, 11 i 12, to organ rentowy w decyzji wydanej na podstawie art. 1 ust. 8 w/w ustawy powinien warunek ten określić przez wskazanie również kwot należności niepodlegających umorzeniu, przypadających spłacie na datę złożenia wniosku.

Wskazując na powyższe, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego, wraz z kosztami nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w tym postępowaniu, oświadczając jednocześnie, że opłata za te czynności nie została uiszczona ani w całości, ani też w części; ewentualnie o uchylenie także zaskarżonego apelacją wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego i kasacyjnego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawczyni uzasadniła oczywistą zasadnością skargi, gdyż zaskarżony niniejszą skargą wyrok wydany został z zauważalnie kwalifikowanym naruszeniem prawa, co przesądza, że wyrok ten jest wadliwy w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przesądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyvodu prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie, że „zaskarżony niniejszą skargą wyrok wydany został z zauważalnie kwalifikowanym naruszeniem prawa, co przesądza, że wyrok ten jest wadliwy w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi”. Z takich zarzutów nie wynika nawet, jakie przepisy prawa i w jaki sposób miałyby być naruszone, a tym bardziej, że takie naruszenie ma charakter oczywisty. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżąca nie uzasadniła swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu”.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.

